

saadanne og andre lignende forargelige Forhold, som kunne karakterisere en Ansøgers Liv, som jeg mener, at det er fuldt beføjet at tage Hensyn til. Naar man kan gøre det, vil allerede Bestemmelsen om Nedsættelsen fra de 10 til de 5 Aar blive mindre betænkelig. Men at man efter den nuværende Lov er pligtig til at give vitterlige Alkoholister Alderdomsforsørgelse, selv om man ikke kan sige, at de netop for at skaffe sig Alderdomsforsørgelse have drukket alt op, hvad de ejede, det finder jeg er forargeligt, og naar man dog rører ved Værdighedsbestemmelserne, bør man ogsaa kunne tage Hensyn til de Forhold, som jeg her har rørt ved.

Den fungerende Indenrigsminister (Alberti): Lige over for det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Borup) skal jeg blot tillade mig at udtale, at jeg selvfølgelig ikke vil have det allermindste imod en Omredaktion af det foreliggende Lovforslag, men jeg kan dog ikke tro andet, end at, saaledes som § 1 i Forslaget er redigeret, vil den forladte Hustrus Ret til at faa Alderdomsunderstøttelse være klart og tydelig erkendt. Naar man overhovedet nu ikke har ment at kunne give Alderdomsunderstøttelse til den forladte Hustru, er det jo ikke, fordi der i den gældende Lov findes en Bestemmelse, der udtrykkelig siger, at saadanne Personer ikke maa faa Alderdomsunderstøttelse, men det maa jo være ene og alene ifølge en Fortolkning af Lovens § 2 c., hvor der omtales en Del forskellige Kvinder, der kunne faa Alderdomsunderstøttelse, men deriblandt ere ikke forladte Hustruer. Naar netop denne § 2 c. bliver omændret ved det foreliggende Lovforslags § 1, vil man jo komme ud over den Vanskelighed. Men, som sagt, en Omredigeren kan jeg selvfølgelig ikke have den mindste Indvending imod.

Naar det ærede Medlem henstillede til mig, hvorvidt Staten vilde bygge Hospitalet rundt omkring i Byerne, saa snart Sygehjælpen ophørte at være Fattigunderstøttelse, maa jeg svare, at det tror jeg ganske vist ikke, at Staten vil paatage sig, men det hele Spørgsmaal om, hvorvidt modtagne Sygehjælp bør ophøre at være Fattigunderstøttelse, er noget, der ligger uden for den foreliggende Sag. Derom har jeg kun udtalt min personlige Mening, idet jeg udtrykkelig fremhævede, at det maatte være noget, der maatte være Genstand for selvstændig Overvejelse.

Jeg maa gøre det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Koch) en Undskyldning,

fordi jeg glemte at udtale mig om hans Bemærkning om Nødvendigheden af at have Overgangsbestemmelser i det foreliggende Lovforslag. Det forekommer mig, at saadanne Overgangsbestemmelser ville være unødvendige, og at Lovens Indtræden i det nuværende System vil komme ganske af sig selv, idet bl. a. de Folk, som nu ikke have Alderdomsunderstøttelse eller kun have en ringe Alderdomsunderstøttelse, fordi de have særlige Indtægter, men som efter dette Lovforslags § 2 vilde kunne faa Alderdomsunderstøttelse eller en højere Understøttelse end den, de nu have, selvfølgelig ville komme frem med en fornyet Begøring til de paagældende Kommunalbestyrelser om at blive tagne i Betragtning. Imidlertid er det selvfølgelig ogsaa et Spørgsmaal, som der fra Ministeriets Side vil være fuld Villighed til at forhandle med det eventuelle Udvalg om.

Jeg skal ganske give det ærede Medlem Ret, naar han udtaler sin Beklagelse og Forargelse over, at vitterlig uhæderlige Personer efter den nugældende Lov kunne faa Alderdomsunderstøttelse. Mod det uheldige heri har jeg, som jeg ogsaa har udtalt, jo ikke den allermindste Indvending, men Vanskeligheden synes mig at komme frem, saa snart man skal fastsætte Kriterier for, hvilke Personer der skal anses for at være moralsk uværdige og hvilke ikke. Man kan naturligvis finde enkelte Bestillinger eller Næringsveje, eller hvad jeg skal kalde det, som f. Eks. det at fungere som Bordelvært eller Bordelværtinde, som man uden videre vil erkende burde gøre uværdig til Alderdomsunderstøttelse. Men saa snart man kommer ud over saadanne ganske enkelte Klasser af Personer og skal til at give almindelige Forskrifter, tror jeg, det ærede Medlem selv vil erkende, at det er ganske umuligt at give bestemte Forskrifter, men at man i et og alt maa overlade Afgørelsen til Kommunalbestyrelsernes og eventuelt de overordnede Autoriteters Skøn. Og det synes mig, at Betæneligheden derved ikke overvindes ved, at der, som det ærede Medlem jo meget rigtig udtalte, alligevel er saa mange tvivlsomme Overvejelser for en Kommunalbestyrelse at foretage; thi den Indvending, som jeg har gjort gældende mod, at Kommunalbestyrelsen skulde foretage disse Overvejelser, var ikke begrundet deri, at Overvejelserne vare tvivlsomme, angik tvivlsomme Spørgsmaal, men deri, at de angik Spørgsmaal, som i saa høj Grad berøre de enkelte Personers Liv og personlige Forhold, Forhold, som man jo ellers plejer at